

Disney

Anna & Elsa

Eläköön kuningatar!

Kirjoittanut Erica David

TAMMI

Disney
Anna & Elsa

Eläköön kuningatar!

Omistettu Kenille ja
Judy Davidille
– E. D.

Alkuteos *Frozen: Anna & Elsa, All Hail the Queen*
Copyright © 2016, 2025 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved.

Ensimmäinen painos.

Teksti Erica David

Kuvitus Bill Robinson

Suomenkos Jenni Rapelo

Suomenkielinen laitos Tammi

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa 2025

ISBN 978-952-04-6882-8

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

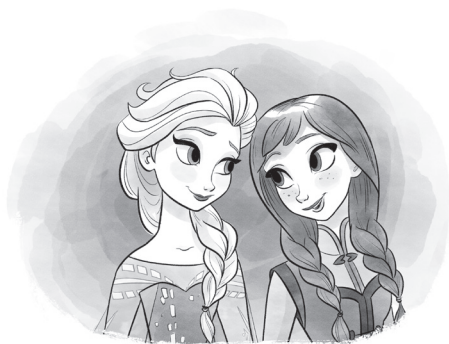
tuotevastuu@tammi.fi

Disney

Anna & Elsa

Eläköön kuningatar!

TAMMI

HELSINKI

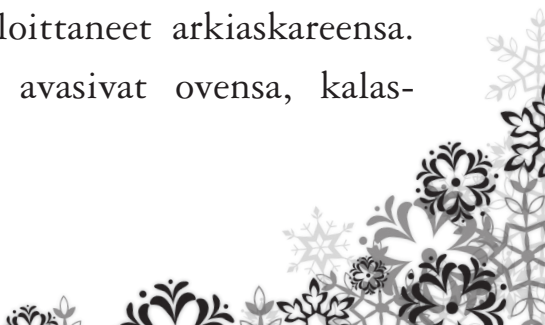

Luku 1

Eräänä kesäisenä aamuna kuningatar Elsa katseli linnan ikkunasta aukeavaa maisemaa. Aurinko loisti kirkkaasti vuonon yllä, ja valonsäteet tanssahtelivat peilikirkkaan veden pinnalla.

Alhaalla kylässä Arendelin asukkaat olivat juuri aloittaneet arkiaskareensa. Puodinpitäjät avasivat ovensa, kalas-

tajat riensivät laitureille ja jäänkerääjät vaelsivat kohti vuoriston hyisiä, jääpeitteisiä järviä.

Elsa oli ylpeä valtakunnastaan ja sen asukkaista. Hänen alamaisensa luottivat hallitsijaansa, vaikka Elsa oli kaikkea muuta kuin tavallinen kuningatar. Nimittäin kuningattaret eivät yleensä osanneet loih-tia jättä ja lunta saati taikoa elävää lumi-ukkoa. Eivätkä he varsinkaan aiheuttaneet vahingossa ikuista talvea ja jäädyttäneet koko kylää.

Vielä vähän aikaa sitten Elsa oli pelännyt, että Arendelin asukkaat eivät hyväksyisi häntä hallitsijakseen, jos he saisivat tietää kuningattaren taikavoimista. Niinpä hän oli piileskellyt yksin huoneessaan koko nuoruutensa. Kaikeksi onneksi Elsan pelko

oli osoittautunut turhaksi, ja kaupunkilaiset olivat ottaneet uuden kuningattarensa avosylin vastaan.

Elsa kääntyi pois ikkunasta ja asteli kirjoituspöydän luo. Hän olisi mieluusti lähtenyt ulos nauttimaan kauniista aamusta, mutta kuninkaalliset velvollisuudet eivät voineet odottaa. Elsan piti syventyä uuteen järjestelmään, joka kuljettaisi vettä putkia ja kanavia pitkin kylän joka kolkkaan. Rakennustyöt eivät voisi alkaa ennen kuin kuningatar oli hyväksynyt suunnitelman.

Elsa istahti alas ja silmäili keskittyneenä papereita. Mutta tuota pikaa hänet keskeytettiin. Elsan pikkusisko Anna säntäsi huoneeseen silmät innostuksesta säkenöiden.

”Tiedätkö, mikä päivä tänään on?” Anna hykerteli.

”Tiistai”, Elsa ehdotti.

”Ei, vaan tänään on päivä, jona toteutamme kolmannen kohdan listastani”, Anna ilmoitti. Hän kirmasi pöydän ääreen ja avasi Elsan eteen paperikäärön. Siihen oli raapustettu pitkä lista asioita, jotka Anna tahtoi tehdä sisarensa kanssa. Prinsessa oli kirjoittanut sitä kruunajaispäivästä asti, kun Elsa oli viimein vuosien odotuksen jälkeen tullut ulos huoneestaan.

Anna selvitti kurkkuaan ja ilmoitti juh-lavana päivän ohjelman.

”Tänään maistamme kuuluisaa kakku-yllätystä”, hän julisti.

”Mikä se on?” Elsa ihmetteli

”Arendelin herkullisin leivonnainen”, Anna selitti innoissaan.

Elsa pudisteli epäuskoisena päätään.

Hän ei ollut koskaan kuullutkaan moisesta leivonnaisesta.

”Eikö kuulostakin ihanalta?” Anna hihkui. Hän tarttui Elsaa kädestä ja kiskoi siskonsa ylös pöydän äärestä.

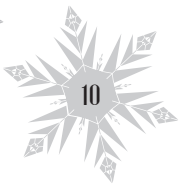
”Toki, mutta minulla on nyt muuta tekemistä”, Elsa vastusteli.

”Ethän sinä voi pölyttyä sisällä tylsien paperien kanssa näin kauniina päivänä”, Anna huomautti ja pyörähteli iloisesti ikkunasta lankeavissa auringonsäteissä.

Elsa puraisi mielteliäänä huultaan. Ilma oli kieltämättä kaunis, eikä pieni herkkuhetki olisi pahitteeksi. ”Hyvä on”, hän myöntyi.

Anna kiljahti riemusta. ”Mahtavaa! Vierailen mielelläni kylässä, sillä se on kuin kokonaan toinen maailma linnaan verrattuna.”

Annan hyvä tuuli alkoi tarttua Elsaan-kin, ja vieno hymynpoikanen levisi hänen kasvoilleen.

Siskokset astelivat ulos linnan porteista ja kulkivat kivisiä teitä kylää kohti.

Siihen aikaan aamusta Arendelin kadut olivat jo täynnä elämää. Tori kuhisi kauppiaita, joiden kärryt tulvivat tuoreita hedelmiä, sieviä huiveja ja kimaltavia koruja. He tervehtivät hymyillen Annaa ja Elsaa, kun kaksikko käveli ohi.

”Katso tuotakin”, Anna intoili. ”Kylässä on hirmu paljon nähtävää.”

Elsa huomasi pikkuisen tytön puikkelehtivan väkijoukon lävitse. Hän piteli kädessään kaunista kukkakimppua ja hyppeli iloisesti siskosten luo letit askelten tahdisa pomppien.

Tyttö ojensi kimpun Elsalle.

”Mikä sinun nimesi on?” Elsa kysyi hymysuin.

”Inkeri”, tyttö sopersi ja loi katseensa alas katuun.

Inkeriä alkoi heti ujostuttaa, kun hän tapasi kuningattaren kasvotusten. Tyttö ei tiennyt, mitä sanoa, joten hän vain kumarsi päänsä ja laskeutui syvään niiaukseen niin sievästi kuin osasi.

”Ei minua tarvitse arastella”, Elsa rohkaisi ja otti kimpun tytön vapisevasta kädestä. ”Kiitos kauniista kukista.”

Kuningattaren lempeistä sanoista huolimatta Inkeri jähmettyi niiaukseen kuin patsas.

Anna huomasi, miten paljon tyttöä jännitti. Prinsessa riensi apuun, ojensi kätensä

ja nosti tytön hellästi takaisin ylös. Sitten hän kumartui tytön puoleen ja supatti hänen korvaansa.

”Kuningatar ei ole niin pelottava kuin miltä hän näyttää”, Anna vitsaili ja osoitti sisartaan. Elsa hymyili edelleen ystävällisesti ja vilkutti tytölle.

Inkeri kikatti hermostuneesti ja hiuskutti kainosti takaisin.

”Hei, mitä tuossa on?” Anna huudahti ja osoitti tytön kirkkaansinistä puseroa.

Inkeri vilkaisi uteliaana alaspäin, ja siinä samassa Anna nipisti leikkisästi tyttöä nenästä.

”Menit lankaan”, prinsessa hihkaisi.

Temppu sai tytön jännityksen laukeamaan, ja hän purskahti kuplivaan nauruun. Sitten Inkeri niiasi uudelleen ja

kirmasi takaisin väkijoukkoon.

”Söpö tyttö”, Anna huokaisi ja nuuhkaisi Elsan kukkia. Hän noukki kimpusta liilan kanervan oksan ja sujautti sen korvansa taakse. Elsa katseli sisartaan mielteliäänä. Anna tuli todella hyvin toimeen muiden ihmisten kanssa.

Siskokset jatkoivat matkaansa ja puik-kelehtivat tungoksen läpi.

”Tiedätkö varmasti, missä konditoria on?” Elsa epäili.

”Tietysti tiedän”, Anna vakuutti. ”Olen suunnitellut tätä retkeä koko ikäni.”

”Oho”, Elsa hymähti.

”Taisin liioitella”, Anna myönsi. ”Mutta ainakin kruunajaisistasi asti.”

Elsa muisti kruunajaispäivän kuin eilisen. Siihen saakka linnan portit olivat py-

syneet visusti kiinni, eikä ketään päästetty niiden sisäpuolelle. Niin oli ollut parasta, sillä Elsa ei ollut vielä hallinnut voimiaan ja olisi voinut vahingossa satuttaa muita. Elsan mielestä oli ollut turvallisinta pysytellä omissa oloissa.

Mutta kruunajaispäivänä linnan portit aukaistiin jälleen. Elsa oli jännittänyt kuollakseen tuota päivää, sillä hän pelkäsi salaisuutensa paljastuvan. Anna sen sijaan oli ollut riemuissaan ja odottanut malttamattomana näkevänsä uusia kasvoja.

Elsan helpotukseksi hänen ei enää tarvinnut salata taikavoimiaan, ja linnan portit pysyivät auki. Ikävä kyllä kuningatar oli vuosien saatossa tottunut yksinäisyyteen, joten hänellä oli vieläkin vaikeuksia tutustua uusiin ihmisiin.

Elsa oli niin uppoutunut ajatuksiinsa, että hän törmäsi vahingossa kalastajaan, joka tiputti kalakorinsa katukiveykselle.

”Olen pahoillani”, Elsa hätäili.

Kalastaja murahti hänelle äkäisesti, mutta kun mies katsahti Elsaan, hänen äänensävyensä muuttui.

”A-anteeksi, Teidän korkeutenne”, kalastaja takerteli. ”Se oli minun syyäni.”

”Minähän teihin törmäsin”, Elsa tokaisi ja kumartui poimimaan kadulla lojuvia kaloja.

”Älkää! Minä kerään ne”, kalastaja keskeytti.

Elsa siirtyi neuvottomana syrjään. Hän ei pitänyt siitä, että kyläläiset kohtelivat häntä eri tavalla vain siksi, että hän oli kuningatar.

Anna oli seurannut tapahtumia vierestä. Hän tiesi tarkalleen, mitä Elsan mielessä liikkui. Niinpä Anna asteli kalastajan luo ja naputti miehen olkapäätä.

”Anteeksi, mutta siskoni ei ole sellainen kuningatar”, hän kuiskasi.

”Millainen?” kalastaja ihmetteli.

”Koppava ja ylpeä”, Anna selitti. ”Elsa todella tahtoo poimia kaloja kadulta, joten anna hänen auttaa.”

Kalastaja tuijotti Annaa epäuskoisena. Sitten hänen katseensa siirtyi Elsaan ja taas takaisin Annaan.

”Oletko varma?” mies kysyi.

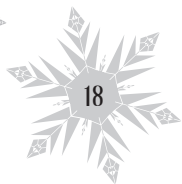
”Aivan varma. Itse asiassa, minä vaadin että annatte kuningattaren auttaa”, Anna totesi.

Kalastaja hymyili leveästi ja naurahti: ”Jos prinsessa kerran vaatii.”

Kaikki kolme kumartuivat alas ja kohta jokainen hopeasuomuinen taimen oli jälleen siististi korissa.

Kalastaja kiitti siskoksia avusta ja katosi ihmisvilinään.

”Miten sinä tuon teit?” Elsa ihmetteli.

”Minkä?” Anna kysyi.

”Mies selvästikin pelkäsi minua, mutta sinä osasit valita juuri oikeat sanat ja hänen pelkonsa haihtui savuna ilmaan”, Elsa selitti.

”Mitä siitä”, Anna vähätteli ja kohautti olkiaan. ”Ei se mikään taikatemppu ollut. Minä vain puhuin hänelle.”

”Puhuinhan minäkin hänelle”, Elsa huomautti.

”Niin, mutta kuten... kuningatar”, Anna virnisti. Hän yritti parhaansa mukaan matkia Elsaa ja heilutteli jäykästi kättään ihmisjoukolle.

”En vilkuta tuolla tavalla”, Elsa nauroi.
”En sentään ole mikään jääprinsessa.”

”Etkö?” Anna vitsaili.

”Olen ennemminkin lumikuningatar”,

The background is a dark purple night sky with a large, faint, diamond-patterned archway. Several large, intricate snowflakes in shades of blue and white are scattered around the archway. The Disney logo is in its signature script, and the word 'FROZEN' is in a large, bold, white, serif font.

Disney FROZEN

Anna ja Elsa haluavat tutustua kuningaskuntaansa, ja Arendelissa riittää joka päivälle uutta, hauskaa tekemistä. Sisarten yhteinen aika jää kuitenkin vähiin, sillä Arendelin asukkaat tarvitsevat Elsaa ratkomaan pulmia taikavoimillaan. Pian keskellä kesäpäivää alkaa putoilla lumihiutaleita.

Mikä nyt neuvoksi?

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-6882-8